

ORA 15 – SUB SEMNUL REVERIEI

Corneliu Sofronie

Ora 15, lucrurile s-au mai linițit, lumea se pregătește de plecare, Pmp Iu, însă, se află încă sub influența sancțiunii primite, este o umilință pe care nu o poate suporta, el trebuie să se rezume pe eful său, dar cum? Iată -l văzând cu ochii deschiși, cheamă în ajutor fantezia și aceasta îi aduce un document compromițător cu care îl are la mână pe superiorul său, Pmp Iu se îmbujorează, își freacă mâinile, desigur eful va afla despre existența documentului, ba mai mult, a și aflat, acum încearcă să-l rpească, dar Pmp Iu o rupe la fugă, eful însă nu se lasă, ci fuge ca un câine de vânătoare după el, începe o urmărire ca în filme, ajung într-un bloc cu zece etaje, acum sunt tocmai pe acoperișul lui, *d -mi documentul!* somează eful, *nu -i dau!* răspunde Pmp Iu, încă pășănat ca un câțâr, dar bazându-se pe faptul că eful e cam pirpiriu, eful îi aduce însă, aminte că, totuși, eful într-o clipă crește ajungând cât un furnal al unui mare agent economic de tip comunist, în timp ce Pmp Iu, văzând colosul din față sa, se face tot mai mic, totuși, ambiția lui de subaltern este să nu cedeze documentul, *c -nu-i totuna leu de mori sau câine-nl n uit!* îi aminte-te el versurile lui Coșbuc, puternic mobilizat de sensul lor eroic, se aruncă de la etajul zece, căderea decurge în condiții optime cam până în dreptul etajului cincii, aici însă mână cu documentul îi rămâne atârnat de o sârmă întinsă pe balcon și într-o clipă te indispensabili atârna și ei pe sârmă pentru a se usca, Pmp Iu îi continuă căderea, acum ia contact cu asfaltul, căzând întâi în cap, apoi direct în picioare, n-a pierdut nimic, dorința lui de a-l da în vileag pe eful lui direct a fost mai puternică decât legile asfaltului, privește la eful consternat și-i strigă triumfător: *te am la mână!* îi aduce, însă, aminte că mâna-document i-ar rămas agățată pe balcon, ia o piatră, aruncă după ea, dar e ușor, așa cum e ușa în anii copilăriei când trăgea cu prătia după ciori, pe balcon apare un puțic care începe să se joace cu mâna, directorul, zâmbindu-l, îi strigă: *puțicule, d -mi mie mâna aceea -i -i voi da o sută de mii pe ea... puțicule,* strigă și Pmp Iu, *d -mi-o mie -i nu- i dau nimic c -i a mea!...* iese și mama copilului,

auzind de suta de mii î i îndeamn fiul s i-o dea
 directorului, *bine, mam* , zice pu tiul, dar i-o arunc lui
 P mp l u, c ci a a sunt copiii, una zic i alta fac,
 P mp l u o prinde din zbor, i-o pune la loc, apoi îi trimite
 un s rut simbolic pu tiului, se împiedic în ireturile de la
 pantofi i cade, în urma contactului cu asfaltul se jule te la
 nas, dar ce importan mai are un nas pe lâng un
 document împotriva efului, tocmai de aceea P mp l u îi
 arunc acum un rânjet superior i-i strig foarte sigur pe
 sine: *te am la picior!* – c ci între timp documentul a c zut
 din mân la picioarele sale, eful, privind documentul de la
 picioarele lui P mp l u ia o hot râre oarecum
 surprinz toare pentru un ef i se arunc i el de la etajul
 zece, cade, îns , greu, spre disperarea lui P mp l u care
 a teapt de apte ani s cad , ajunge în dreptul etajului
 nou , locatara apartamentului iese pe balcon îmbr cat
 numai în bikini i cu sânii descoperi i, *nu v sup ra i*, îl
 întreab ea pe ef, *face i i dumneavoastr topless?... taci*
dracului din gur ! îi r spunde obraznic eful, a a cum face
 i cu secretara lui atunci când aceasta îl abordeaz
 provocatoare, iar el nu are nici un chef, *ce oameni, ce*
oameni! se lamenteaz locatara în bikini, *tu vrei s le oferi*
partea frumoas a vie ii i uit -te cum se poart ! mitocan!
asta e ti, domnule, un mitocan!... ce s-a-ntâmplat, vecin ?
 întreab cineva care nu se z re te, *iar au dat n val arabii*
ia peste dumneata?... n-am v zut nimic, n-am auzit nimic,
nu tiu nimic! spune vecina i fugе repede în cas întrucât i
 s-a desf cut nurul de la bikini, între timp eful ajunge în
 dreptul etajului cinci, *b* , *dea dracii în tine de drogat!*
 strig disperat un poli ist, *de ce vrei tu s te omori m* , *de ce*
te arunci tu aici, m , *de ce-mi faci tu mie probleme, m !?*
 strig tul optimist al poli istului are darul de a-l mobiliza
 exemplar pe ef, el constituie o adev rat for moral care-
 l propulseaz , undeva, în înaltul cerului, v zându-l atât de
 sus P mp l u îng lbene te, *drace, te pomene ti c a ajuns*
prim-ministru! zice el speriat, eful intr în nori, se aga de
 vaporii de ap , dar î i d seama c toat speran a lui e ap
 de ploaie, iat -l chiar acum c zând din nou, dar de ast
 dat vertiginos, *nu-l l sa i s cad* , *nu-l l sa i s cad !*
 strig mul imea adunat gur -casc , un profesor de fizic
 de la etajul apte scos pe balcon de legile mecanicii clasice îl
 prinde pe ef de urechi... *auzi, domnule*, îl întreab el pe

ef, *cuno ti legea c derii libere a unui corp?... nu!* r spune sincer eful, *dar legea gravita iei?... nici pe asta,* r spune i a doua oar , tot sincer, eful, profesorul îi d drumul i apoi se adreseaz mul imii: *oameni buni, merit s cad , l-am examinat, nu tie nimic! v rog s ave i încredere în mine, sunt profesor emerit!* Între timp eful a i ajuns la p mânt... *n-ai murit?* îl întreab poli istul... *nu!* r spune eful, ca de obicei, sincer!... *cum dracu', domnule?* se mir , tot sincer i poli istul, *a a bine!* r spune eful... *în cazul acesta consider misiunea mea încheiat !* mai spune poli istul i pleac ... *ei, efule, e ti la p mânt!* îi strig P mp l u victorios! *da!* r spune eful înc plin de infatuare i parc i mai agresiv, *acum s vedem care pe care!* P mp l u i eful se încaier , strada toat devine un ring de box... P mp l u se dezl n uie, publicul îl încurajeaz frenetic, de fapt tot ce aude P mp l u e un cârd de gâ te i tot ce vede el sunt ni te cârti e care umbl ca bezmeticele pe podeaua ringului... în cele din urm realizeaz c nu este decât o singur gâsc , un fel de gâsc , adic colegul s u i o singur cârti , un fel de cârti , adic cel lalt coleg de birou!... eful a fost, între timp, învins! Gâsc i Cârti aplaud frenetic! Undeva, în zare, P mp l u o z re te i pe madam Fotea trimi ând bezele, îns în mod decent, manierat, ca orice dam cu educa ie!